

วินัยของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

DISCIPLINE OF THE UNDERGRADUATE STUDENTS OF FACULTY OF COMMERCE AND ACCOUNTANCY, CHULALONGKORN UNIVERSITY

ผู้วิจัย	กาญจนา แยมย์สุน ¹	Kanchana Yamyeesoon
กรรมการควบคุม	รศ.ดร. อัจฉรา วัฒนานรงค์ ² ดร. สุวพร ตั้งสมวรพงษ์ ³	
Advisor Committee	Assoc.Prof.Dr. Achara Wattananarong Dr. Suwaporn Tungsomworapongs	

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มุ่งหมายเพื่อศึกษา และเปรียบเทียบวินัยของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้านการเรียน ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตามตัวแปร เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลักสูตรที่ศึกษา ลักษณะสถานที่พักอาศัย และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู กลุ่มตัวอย่าง คือ นิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวน 905 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามวินัยของนิสิตแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.89 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบที่ การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และการทดสอบเป็นรายคู่ของเซฟเฟ

ผลการวิจัยพบว่า

1. นิสิตมีวินัยโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
2. นิสิตชายและนิสิตหญิง มีวินัยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียน ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ไม่พบความแตกต่าง
3. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง
4. นิสิตที่ศึกษาในหลักสูตรต่างกัน มีวินัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียน และด้านการรักษาระเบียบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

¹นิสิตระดับมหาบัณฑิต สาขาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

²อาจารย์ประจำสาขาวิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

³อาจารย์ประจำสาขาวิชาการอุดมศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

5. นิสิตที่มีลักษณะสถานที่พักอาศัยต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการรักษาระเบียบ ด้านการแต่งกาย แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

6. นิสิตที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการรักษาระเบียบ ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

คำสำคัญ : วินัย, นิสิตระดับปริญญาตรี, คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ABSTRACTS

The purposes of this research was to study and compare the discipline of undergraduate students of Faculty of Commerce and Accountancy, Chulalongkorn University in overall and each of the four aspects: learning, private life, disciplinary action and dressing classified by gender, academic achievement, study program, type of accommodation, and child rearing practice. The samples were 905 undergraduate students who registered in the first semester of academic year 2008. The instrument used for data collection was a five-point rating-scale questionnaire with 50 items with reliability of 0.89 The statistics used for data analysis were percentage, means, standard deviation, t-test, one way analysis of variance and Scheffe's test.

The results were as follows:

1. The students' discipline in overall and each aspect was at a high level except the aspect of learning that was at a moderate level.

2. There was a significant difference between the discipline of male and female students in overall and the aspects of learning, disciplinary action and dressing at the level .05, except the aspect of private life.

3. There was a significant difference among the discipline of students with different academic achievement in overall and the aspect of learning at the level of .05.

4. There was no significant difference among the discipline of students with different study program in overall. When considered in each aspect, it was found that there was a significant difference in the aspects of learning and disciplinary action at the level of .05, as well

5. There was a significant difference among the discipline of students with different type of accommodation in overall and the aspects of disciplinary action and dressing at the level of .05.

6. There was a significant difference among the discipline of students with different child rearing practice in overall and the aspects of disciplinary action and dressing at the level of .05.

Keywords : Discipline, undergraduate students of faculty of commerce and accountancy, Chulalongkorn university

บทนำ

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบัน โดยเฉพาะยุคโลกาภิวัตน์นั้นเป็นไปอย่างรวดเร็วและรุนแรงก่อให้เกิดวิกฤตทางเศรษฐกิจ คนหันไปนิยมวัตถุเงินตรามากกว่าคุณค่าทางจิตใจเพิ่มขึ้น ทำให้เกิดการเอาใจเอาเปรียบกัน ก่อให้เกิดความขัดแย้งขึ้นระหว่างบุคคลโดยตรงและยังส่งผลไปถึงการพัฒนาในด้านต่างๆ ทำให้ขาดประสิทธิภาพและประสิทธิผลไปด้วย (อรุณลักษณ์ ทูมมากรณ. 2543: 88) วินัยเป็นสิ่งที่สำคัญประการหนึ่งที่ต้องมีเพราะจะช่วยให้นิสิตนักศึกษาเจริญเติบโตเป็นพลเมืองดีของประเทศต่อไปได้ด้วยดี อันจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งแก่ตนเองและแก่สังคม (ฉันทนา ภาคบงกช; และคนอื่นๆ 2543: 18) การที่นิสิตนักศึกษาเป็นผู้ที่มีวินัยในตนเองสามารถควบคุมตนเองได้ย่อมเป็นผู้ใหญ่โดยสมบูรณ์ และไม่ก่อให้เกิดปัญหาเรื่องวินัย

แต่ในทางปฏิบัติในปัจจุบันปัญหาวินัยนิสิตนักศึกษามีเพิ่มมากขึ้นซึ่งสร้างความหนักใจให้แก่ผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากร ของสถาบันการศึกษา และผู้ปกครองรวมทั้งตัวของนิสิตนักศึกษาเป็นอย่างมาก จากสภาพพฤติกรรมของนิสิตนักศึกษา ตั้งแต่เรื่องเล็กไปจนถึงเรื่องใหญ่ เช่น การไม่ตั้งใจเรียน ทุจริตในการสอบ แต่งกายผิดระเบียบ ทะเลาะวิวาท เล่นการพนัน ซึ่งในปัจจุบันวิธีป้องกันปัญหาการกระทำผิดวินัยไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้อย่างต่อเนื่องและสำเร็จเป็นไปตามวัตถุประสงค์เพราะนิสิตนักศึกษาในปัจจุบันต้องเผชิญกับความเปลี่ยนแปลงอย่างมากในสังคมใหม่ๆ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ได้กำหนดยุทธศาสตร์ที่ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพและเอกลักษณ์ มีความสามารถปรับตัวและพัฒนาตนเองให้อยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ รวมทั้งความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม โดยมีกลยุทธ์ในการพัฒนานิสิต บัณฑิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยที่

พึงประสงค์ 4 ด้าน ประกอบด้วย 1. คุณธรรม เน้นการส่งเสริมความมีวินัยในตนเอง กิจกรรมเพื่อสร้างจิตสำนึกความรับผิดชอบต่อสังคม 2. สติปัญญาและวิชาการ เป็นโครงการส่งเสริมให้นิสิตไปเสนอผลงานทางวิชาการในต่างประเทศและเสริมสร้างการเรียนรู้ของนิสิตให้มีโอกาสได้ศึกษาในรูปแบบใหม่ๆ 3. ทักษะและวิชาชีพได้จัดดำเนินการอบรมเพื่อพัฒนาศักยภาพในด้านการบริหารจัดการบุคลิกภาพและความเป็นผู้นำให้แก่ นิสิตกลุ่มเป้าหมายต่างๆ และ 4. ความรับผิดชอบต่อสังคม เพื่อเป็นการพัฒนาจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อสังคม โดยส่งเสริมให้นิสิตมีส่วนร่วมในกิจกรรมของสถาบัน และนำความรู้ไปประยุกต์ ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อชุมชน และสังคม รวมถึงการส่งเสริมสนับสนุนโดยการดำเนินงานในรูปแบบต่างๆ เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถที่เป็นพื้นฐานสำหรับนิสิต (วิพิทธิจ. 2549: 45) ดังจะเห็นได้จากวิสัยทัศน์ของคณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาทางการบริหารธุรกิจชั้นนำอันเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพระดับมาตรฐานสากล มีคุณธรรม จริยธรรม ในวิชาชีพและมีความรับผิดชอบต่อสังคม 2. สนับสนุนการสร้างองค์ความรู้ ผลงานวิจัย ผลงานทางวิชาการ อันเป็นที่ยอมรับและเป็นผู้ชี้แนะทางธุรกิจ 3. จัดให้มีบริการทางวิชาการที่เป็นประโยชน์แก่บุคลากรในองค์กร ต่างๆ ทั้งภาครัฐและภาคเอกชน 4. ส่งเสริม และทำนุบำรุงสืบสานวัฒนธรรม อันดีงาม (คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2550: 1)

จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับวินัยของนิสิต จากการสัมภาษณ์ พบว่า นิสิตบางส่วนขาดวินัยในการเรียนโดยไม่เข้าชั้นเรียน ขาดการวางแผนที่ดีในการใช้ชีวิต ไม่ปฏิบัติตามกฎ

ระเบียบ ข้อบังคับที่สถาบันกำหนด และแต่งกายผิดกฎระเบียบ อาจเกิดจากการที่นิสิตต้องการแต่งกายตามแฟชั่นสมัยใหม่

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิจัยของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อนำผลการวิจัยไปเป็นข้อมูลพื้นฐานสำหรับผู้บริหาร อาจารย์ บุคลากรและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องของคณะฯ ใช้พิจารณาในการวางแผน ปรับปรุง พัฒนานโยบายของนิสิต ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพสูงสุด

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาวิจัยของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ด้านการเรียน ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย
2. เพื่อเปรียบเทียบวินัยของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยรวมและในแต่ละด้าน จำแนกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลักสูตรที่ศึกษา ลักษณะสถานที่พักอาศัย และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู

วิธีดำเนินการวิจัย

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในครั้งนี้เป็นนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทุกหลักสูตรที่ลงทะเบียนในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2551 จำนวนทั้งสิ้น 905 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ 0.89

สรุปผลการวิจัย

1. นิสิตมีวินัยโดยรวมและในแต่ละด้านอยู่ในระดับมาก ยกเว้นด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง
2. นิสิตชายและนิสิตหญิง มีวินัยโดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียน ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนในด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ไม่พบความแตกต่าง
3. นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการเรียน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง
4. นิสิตที่ศึกษาในหลักสูตรต่างกัน มีวินัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการเรียน และด้านการรักษาระเบียบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง
5. นิสิตที่มีลักษณะสถานที่พักอาศัยต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการรักษาระเบียบ ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง
6. นิสิตที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดูต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการรักษาระเบียบ ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนด้านอื่นๆ ไม่พบความแตกต่าง

อภิปรายผล

1. การศึกษาวิสัยทัศน์ของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 4 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย พบว่า นิสิตมีวิสัยทัศน์โดยรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตส่วนใหญ่เลือกเข้าศึกษาต่อในจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเป็นอันดับต้นโดยพื้นฐาน ทำให้นิสิตมีความตั้งใจในการศึกษาเล่าเรียนเป็นอย่างดี ดังที่ สมบูรณ์วัลย์ สัตยารักษ์วิทย์ (2552: ออนไลน์) กล่าวว่า การเรียนในระดับอุดมศึกษาเป็นการเรียนที่ต่างจากระดับพื้นฐานอย่างมาก ผู้เรียนมีอิสระมากขึ้นในการเลือกวิชาที่จะเรียน สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สถิตาพร คำสวด (2546: 92) ที่ศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นักศึกษามีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองโดยรวมอยู่ในระดับสูง ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผลเป็นรายด้านดังนี้

1.1 ด้านการเรียน จากการศึกษาพบว่า นิสิตมีวินัยด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง อาจเนื่องมาจาก นิสิตที่เข้ามาศึกษาในระดับปริญญาตรี เพิ่งเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษาเริ่มมีภาระรับผิดชอบในการดูแลตัวเองเพิ่มมากขึ้นกว่าระดับมัธยมศึกษา ต้องปรับตัวเองให้เข้ากับประสบการณ์และสิ่งแวดล้อมใหม่อาจยังไม่สามารถจัดสรรเวลาในกิจกรรมต่างๆ รวมทั้งการเรียนให้เหมาะสม ดังที่ จุฑารัตน์ แผล (2541: 2-3) กล่าวว่า การเรียนในมหาวิทยาลัย นิสิตต้องเรียนรู้และพัฒนาตัวเองหลายด้านและต้องรู้จักการแบ่งเวลาในการทำกิจกรรม สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ทศนีย์ จิตตชื่นมีชัย (2548: 2) ที่ศึกษาเรื่ององค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียนของนักศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง พบว่า นักศึกษาระดับปริญญาตรี

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง มีวินัยในตนเองด้านการเรียนอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว จากการศึกษาพบว่า นิสิตมีวินัยด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว อยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก นิสิตมีความตระหนักในเรื่องการใช้จ่ายมากยิ่งขึ้น และจัดการเกี่ยวกับค่าใช้จ่ายของตนเองได้เป็นอย่างดี ดังที่ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2541: 106) กล่าวว่า การศึกษาที่แท้จริงจะต้องช่วยให้สัมผัสถึงความหมายที่แท้ของชีวิต รู้คุณค่าในการดำเนินชีวิต สามารถวางเป้าหมายในอนาคตของตนเองได้อย่างชัดเจน และมีระเบียบวินัย

1.3 ด้านการรักษาระเบียบ จากการศึกษาพบว่า นิสิตมีวินัยด้านการรักษาระเบียบอยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก นิสิตต้องปฏิบัติตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ คำสั่งของมหาวิทยาลัย หรือคณะฯ ทุกประการอย่างเคร่งครัดอยู่เสมอ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543 ข: 11) กล่าวว่า สถาบันอุดมศึกษามีหน้าที่ในการพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมให้แก่ นิสิตนักศึกษา ผลิตบัณฑิตให้มีความรู้คุณธรรม ฝึกให้อยู่ในระเบียบวินัยและเคารพกฎระเบียบ ประพฤติตนถูกต้องดีงาม เป็นแบบอย่างของสังคม

1.4 ด้านการแต่งกาย จากการศึกษาพบว่า นิสิตมีวินัยด้านการแต่งกาย อยู่ในระดับมาก อาจเนื่องมาจาก มหาวิทยาลัยมีการกำหนดระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศเรื่องการแต่งกายของนิสิต ให้เหมาะสมกับกาลเทศะ ดังที่ กรรณิกา พิริยะจิตรา (2547: 110) กล่าวว่า เครื่องแบบนักศึกษานั้นเป็นประโยชน์หลายประการ การแต่งเครื่องแบบในสถาบันอุดมศึกษาจะทำให้สามารถแยกนักศึกษาออกจากบุคคลอื่นสถาบันอุดมศึกษาทุกแห่งในประเทศไทย ได้มีการกำหนดเครื่องแบบนักศึกษา เนื่องจากสถานภาพของนักศึกษาเป็นที่ยอมรับในสังคมไทย

สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กฤษมันต์ วัฒนานรงค์; และคนอื่นๆ (2541: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องพฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพาณิชยกรรมของสถาบันศึกษาวิชาชีพอักษรในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาสาขาพาณิชยกรรมมีวินัยด้านแต่งกายถูกระเบียบอยู่ในระดับสูง

2. การเปรียบเทียบวินัยของนิสิตระดับปริญญาตรี คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยรวมและในแต่ละด้าน ได้แก่ ด้านการเรียน ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย จำแนกตาม เพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หลักสูตรที่ศึกษา ลักษณะสถานที่พักอาศัย และลักษณะการอบรมเลี้ยงดู ผู้วิจัยขอเสนอการอภิปรายผล ดังนี้

2.1 นิสิตชายและนิสิตหญิง มีวินัยโดยรวมและในแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนิสิตหญิงมีวินัยด้านการเรียน ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย มากกว่านิสิตชาย ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นิสิตได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวที่มีการอบรมสั่งสอน ปลูกฝังให้เพศหญิงมีความอ่อนน้อม เชื่อฟังคำสั่ง แต่งกายถูกต้องตามกาลเทศะและปฏิบัติตามระเบียบของสังคมอย่างเหมาะสม สอดคล้องกับคำกล่าวของ อารี พันธุ์มณี (ม.ป.ป.: 39) ได้กล่าวว่า เพศชายมีความหนักแน่นทางความคิด มีลักษณะการแสดงออก มีความเป็นตัวของตัวเอง และเชื่อมั่นตนเอง ในขณะที่เพศหญิงส่วนใหญ่มีความอ่อนน้อม เชื่อฟังปฏิบัติตามคำสั่งสอน และกฎเกณฑ์ต่างๆ ได้ดีกว่าเพศชาย สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ประพรทิพย์ คุณากรพิทักษ์ (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมกับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษา

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น พบว่า นักศึกษาชายและหญิง มีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองแตกต่างกัน โดยนักศึกษาหญิงมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองมากกว่านักศึกษาชาย

นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบว่า นิสิตชายและหญิงมีการใช้ชีวิตส่วนตัวไม่แตกต่างกัน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนิสิตชายและนิสิตหญิงมีการดำเนินชีวิตประจำวันในลักษณะที่ใกล้เคียงกัน ใช้เวลาว่างได้อย่างเหมาะสม ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543 ข: 21-22) กล่าวว่า นิสิตควรได้รับการฝึกให้เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ แบ่งเวลาได้ถูกต้องซึ่งจะสามารถทำงานได้สำเร็จและรู้คุณค่าในการดำเนินชีวิต ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สมบูรณ์ ผุยดี (2547: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลากับการพัฒนาตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า นิสิตชายและนิสิตหญิงใช้เวลาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน

2.2 นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการเรียน แตกต่างกันอย่างนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงมีวินัย ด้านการเรียนแตกต่างจากนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มักจะเป็นผู้ที่มีความตั้งใจศึกษาหาความรู้ มีความรับผิดชอบและมีวินัยในตนเอง ซึ่งแตกต่างกับนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลาง และนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ซึ่งมักจะไม่ค่อยมีความตั้งใจในการเรียน ถึงแม้จะเข้าเรียนสม่ำเสมอแต่อาจเรียนรู้ค่อนข้างช้ากว่านิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ดังที่แมดดอกซ์ (Maddox. 1963:9) กล่าวว่า ความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทาง

การเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคนขึ้นอยู่กับองค์ประกอบทางสติปัญญา และความสามารถประมาณร้อยละ 50-60 ประสิทธิภาพและนิสัยในการเรียนที่ดีประมาณร้อยละ 30-40 และขึ้นอยู่กับโอกาสและสิ่งแวดล้อมประมาณร้อยละ 10-15 ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ขวัญฤดี ขำซอนส์ตย์ (2542: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรม ความรับผิดชอบของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง มีพฤติกรรมความรับผิดชอบต่อการศึกษาล่าเรียนและต่อสังคมสูงกว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ปานกลางและนิสิตที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ

ส่วนด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกาย ไม่พบความแตกต่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะนิสิตมีโอกาสเข้ามาใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัย ได้รับประสบการณ์ในการปลูกฝังการมีวินัย การจัดการเวลา การทำกิจกรรมและการเรียนได้อย่างเหมาะสมจึงทำให้นิสิตมีวินัยไม่แตกต่างกัน ดังที่ เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์ (2541: 11) กล่าวว่า สถาบันการศึกษาต้องฝึกนิสัยความรับผิดชอบต่อให้กับนิสิต สอดคล้องกับงานวิจัยของ นิธิพัฒน์ เมฆขจร (2540: 70) ที่ศึกษาเรื่องการศึกษาการใช้เวลาของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬา มหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนปานกลางและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ ใช้เวลาด้านส่วนตัวไม่แตกต่างกัน

2.3 นิสิตที่ศึกษาในหลักสูตรต่างกัน มีวินัยโดยรวมไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า นิสิตมีวินัยด้านการเรียน และด้านการรักษาระเบียบ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนิสิตที่

ศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตมีวินัยด้านการเรียนแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาหลักสูตรบัญชีบัณฑิต ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ ลักษณะของเนื้อหาวิชาที่ยังมุ่งเน้นการจัดทำรายงานเป็นส่วนใหญ่จึงส่งผลให้นิสิตเข้าห้องสมุดเพื่อค้นคว้าหาความรู้เพิ่มเติม เข้าเรียนสม่ำเสมอมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่างๆ ในชั้นเรียน ซึ่งต่างจากนิสิตที่ศึกษาหลักสูตรบัญชีบัณฑิต มีเนื้อหาวิชาเน้นการเรียนในตำราเป็นส่วนใหญ่จึงทำให้นิสิตบางส่วนไม่เข้าชั้นเรียนหรือเข้าเรียนไม่ตรงเวลา จึงส่งผลให้นิสิตมีวินัยแตกต่างกัน ดังที่ สุมน อมรวิวัฒน์ (2547: 1-3) กล่าวว่า ในมหาวิทยาลัยต่างๆ ต่างก็มีปณิธานและวัตถุประสงค์ในการผลิตบัณฑิตแตกต่างกันโดยมุ่งเน้นวิชาชีพ มีความรู้คู่คุณธรรมใฝ่เรียนและแสวงหาความรู้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ฉัตรชัย สุนธิรัตน์ (2543: 85) ที่ศึกษาเรื่องการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิตคณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณของปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองด้านแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ของนิสิตภาคสมทบกับนิสิตภาคปกติแตกต่างกัน ส่วนด้านการรักษาระเบียบ นิสิตที่ศึกษาหลักสูตรสถิติศาสตร์บัณฑิต มีวินัยแตกต่างจากนิสิตที่ศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจ (หลักสูตรนานาชาติ) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะ นิสิตหลักสูตรสถิติศาสตร์บัณฑิต วิชาเรียนส่วนใหญ่เน้นการปฏิบัติ จึงมีความจำเป็นต้องใช้บริการของศูนย์คอมพิวเตอร์ซึ่งมีความเข้มงวดในเรื่องการรักษาระเบียบวินัยของมหาวิทยาลัย ซึ่งแตกต่างจากนิสิตมีที่ศึกษาหลักสูตรบริหารธุรกิจ (หลักสูตรนานาชาติ) เป็นหลักสูตรที่มีนิสิตต่างชาติเข้ามาศึกษาเป็นส่วนใหญ่ มีความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม นอกจากนี้ยังมีอิสระ

ในการปฏิบัติตนชอบรวมกลุ่มและเข้าสังคม ดังที่ กองวิจัยทางการศึกษา (2542: 49) กล่าวว่า พฤติกรรมที่แสดงออกของบุคคลตามแบบแผนกฎเกณฑ์ที่พึงประสงค์ของสังคมอันจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตอย่างสงบสุข

ส่วนด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ด้านการแต่งกาย ไม่พบความแตกต่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะ การจัดสรรเวลาของนิสิตนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ส่วนด้านการแต่งกายนั้นนิสิตส่วนใหญ่มีค่านิยมรูปแบบการแต่งกายของแต่ละยุคสมัยที่คล้ายคลึงกัน จึงส่งผลให้นิสิตที่ศึกษาในหลักสูตรต่างกัน มีวินัยในเรื่องดังกล่าวไม่แตกต่างกัน ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543ก: 22-23) กล่าวว่า ลักษณะโดยทั่วไปตามธรรมชาติของวัยรุ่น จะมีลักษณะที่ไม่แตกต่างกันมากนัก มีความเป็นตัวของตัวเอง สนใจต่อทุกๆ สิ่งรอบด้าน เหมือนกันๆ

2.4 นิสิตที่มีลักษณะสถานที่พักอาศัยต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการรักษาระเบียบ ด้านการแต่งกาย แตกต่างกันมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยนิสิตที่พักอาศัยอยู่หอพักในสถาบัน มีวินัยด้านการรักษาระเบียบ และด้านการแต่งกายแตกต่างจากนิสิตที่พักอาศัยอยู่บ้านของบิดามารดา/ผู้ปกครอง และหอพักนอกสถาบัน (เอกชน) ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ นิสิตที่เข้ามาพักหอพักในสถาบันต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบต่างๆ ของหอพักและมหาวิทยาลัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ เหมาะสมตามกาลเทศะ ซึ่งต่างจากนิสิตที่พักอาศัยอยู่บ้านของบิดามารดา/ผู้ปกครองและหอพักนอกสถาบัน ไม่ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ ไม่มีกำหนดเวลาการเข้าออก ส่วนนิสิตที่พักอาศัยหอพักในสถาบัน และหอพักนอกสถาบัน (เอกชน) มีการเรียนรู้ชีวิตจากสภาพความเป็นอยู่ทางสังคมและสิ่งแวดล้อมเกี่ยวกับพฤติกรรม

การอยู่อาศัย การดำเนินชีวิตที่แตกต่างจากนิสิตที่พักอาศัยเป็นบ้านของบิดามารดา/ผู้ปกครอง ที่ได้รับความเป็นอิสระ ไม่มีกฎระเบียบ ข้อบังคับ ดังที่ กรรณิกา พิริยะจิตรรา (2547: 46) กล่าวว่า การให้นักศึกษาที่พักในหอพักทุกคนช่วยกันทำงานของหอพักที่เป็นการบำเพ็ญประโยชน์ เช่น การร่วมมือกันทำความสะอาดบริเวณหอพักและจัดให้มีการประกวดความสะอาด ความมีระเบียบระหว่างหอพักต่างๆ สอดคล้องกับ ผลงานวิจัยของ มณฑุภา พุทธิสุวรรณ (2550: บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่องการเปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาที่อยู่หอพักในมหาวิทยาลัยมหิดล และหอพักนอกมหาวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาที่อยู่หอพักในมหาวิทยาลัยมหิดลมีพฤติกรรมเชิงจริยธรรมด้านการรักษาระเบียบ แตกต่างจากนักศึกษาที่พักนอกมหาวิทยาลัย

ส่วนด้านการเรียน ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ไม่พบความแตกต่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ อาจเป็นเพราะ ไม่ว่านิสิตจะมีลักษณะการอยู่อาศัยเช่นไรต่างก็ตระหนักถึงความสำคัญในการใช้ชีวิตร่วมกับผู้อื่น การใช้เวลาให้เหมาะสมทั้งเรื่องเรียนและการใช้ชีวิตส่วนตัว มีความรับผิดชอบและการรักษาระเบียบวินัย ให้เป็นไปในแนวทางเดียวกันจึงทำให้มีวินัยในเรื่องดังกล่าวไม่แตกต่างกัน ดังที่ อรุณลักษณ์ ทูมมาภรณ์ (2543: 92) กล่าวว่า สถาบันการศึกษาถือว่าเป็นแหล่งเสริมสร้างที่สำคัญที่จะเตรียมพร้อมทั้งคุณภาพและคุณธรรมให้เกิดขึ้นกับตัวนักศึกษา มีการวางแผนการใช้เวลาและจัดลำดับความสำคัญของการใช้เวลาอย่างมีระเบียบวินัย สอดคล้องคล้อยกับงานวิจัยของ มนตรี แยมกสิกร (2542: 71) ที่ศึกษาเรื่องรูปแบบของหอพักนักศึกษา สำหรับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย พบว่า นิสิตมีความหลากหลายในการทำกิจกรรมและเข้าร่วมกิจกรรมได้ตามสมควรใจซึ่งส่งผลให้นำไปพัฒนา

ระบบความคิดที่มีความหลากหลายในองค์กรความรู้
ทางด้านการใช้ทักษะในการเรียนและในเรื่องส่วนตัว

2.5 นิสิตที่มีลักษณะการอบรมเลี้ยงดู
ต่างกัน มีวินัยโดยรวมและด้านการรักษาระเบียบ ด้าน
การแต่งกาย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นิสิตที่ได้รับการ
อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย และการอบรมเลี้ยง
ดูแบบเข้มงวดกวดขัน มีวินัยด้านการรักษาระเบียบ
ด้านการแต่งกายแตกต่างจากนิสิตที่ได้รับการการ
อบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะ
นิสิตได้รับการอบรมสั่งสอนจากผู้ปกครองในลักษณะ
ของการให้คำแนะนำ และมีเหตุผล จึงทำให้นิสิตมี
ความสามารถในการควบคุมตนเอง เพื่อให้ดำรงตน
และอยู่ร่วมกับบุคคลอื่นๆ ในสังคมได้อย่างมีความสุข
ดังที่ สุภาพรพรณ โคตรจรัส (2552: ออนไลน์) ที่กล่าวว่า
ปฏิสัมพันธ์ระหว่างแบบแผนพฤติกรรมและสิ่งแวดล้อม
มีผลต่อการสร้างเสริม และการพัฒนามนุษยชาติภาพของ
บุคคลสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ สถิตดาพร คำสด
(2546: 92) ที่ศึกษาเรื่องการศึกษาพฤติกรรมความมี
วินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ พบว่า การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว
มีผลโดยตรงต่อการมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง
เพราะครอบครัวถือได้ว่าเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีความสำคัญ
อย่างยิ่งต่อการพัฒนาการในด้านต่างๆ ของเด็ก

ส่วนด้านการเรียน ด้านการใช้ชีวิตส่วนตัว ไม่
พบความแตกต่าง ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้
อาจเป็นเพราะ ไม่ว่าจะนิสิตจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูแบบ
ใดก็ตามเมื่อเข้ามาศึกษาในมหาวิทยาลัยนิสิตต้องมีการ
ปรับตัว วางแผนการใช้เวลาในเรื่องของการเรียน

และการดำเนินชีวิตประจำวันโดยประพฤติปฏิบัติตาม
ระเบียบวินัยที่คณะฯ กำหนด ซึ่งการปฏิบัติในลักษณะ
เดียวกันนี้ อาจส่งผลทำให้มีวินัยในเรื่องดังกล่าวไม่
ต่างกัน ดังที่ กาญจนา ศรีกาพสินธุ์ (2544: 7) ได้กล่าว
ว่า นอกจากสถาบันครอบครัวแล้วสถาบันการศึกษา
และกลุ่มเพื่อนมีบทบาทสำคัญ ในการปลูกฝังนิสิต
นักศึกษาให้เป็นผู้มีวินัยในตนเอง ประพฤติปฏิบัติตน
เป็นสมาชิกที่ดีของสถาบันและสังคมได้อย่างมีความ
สงบเรียบร้อยและศึกษาเล่าเรียนไปได้ด้วยความราบรื่น
ส่วน วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2543ก: 5) กล่าว
ว่า อาจารย์จำเป็นต้องศึกษาสภาพนิสิตนักศึกษา
เพื่อให้เข้าใจต่อความต้องการของนิสิตในการศึกษา ซึ่ง
จะทำให้อาจารย์ได้ข้อมูลช่วยลดช่องว่างระหว่างอาจารย์
กับนิสิต สอดคล้องกับผลงานวิจัยของ กรรณา ศรีแสน
(2548: 76) ที่ศึกษาเรื่องลักษณะทางจิตสังคมที่
เกี่ยวข้องในเชิงสาเหตุต่อพฤติกรรมวินัยในตนเองของ
นักศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี พบว่า การ
อบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตยเป็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์
กับพฤติกรรมความมีวินัยในตนเอง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรทำการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้วิธีการ
เก็บข้อมูลในรูปแบบอื่นๆ นอกเหนือจากการใช้
แบบสอบถาม เช่น การสังเกตพฤติกรรมของนิสิต หรือ
การสัมภาษณ์ เป็นต้น
2. ควรศึกษาปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความ
มีวินัยของนิสิต
3. ควรศึกษาแนวทางในการส่งเสริมความมี
วินัยของนิสิตในสถาบันอุดมศึกษาทั้งของรัฐและเอกชน

บรรณานุกรม

- กรรณิกา พริยะจิตตรา. (2547). **กิจการนักศึกษา กองกิจการนักศึกษา**. สำนักงานอธิการบดี สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง.
- กองวิจัยทางการศึกษา. (2542). **ศักยภาพของเด็กไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- กาญจนา ศรีกาฬสินธุ์. (2544, มกราคม). **วินัยนักเรียน**. **วารสารนุกรมศึกษาศาสตร์**. 9 (22): 7-13.
- กรรณิกา พริยะจิตตรา. (2548). **ลักษณะทางจิตสังคมที่เกี่ยวข้องในเชิงสาเหตุต่อพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบุรี**. ปรินญาณิพนธ์ วท.ด. (บริหารการศึกษา). ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- กฤษมันต์ วัฒนานรงค์; และคนอื่นๆ. (2541, สิงหาคม). **พฤติกรรมทางการเรียนของนักศึกษาสาขาวิชาพาณิชยกรรมของสถาบันศึกษาวิชาชีพเอกชนในเขตกรุงเทพมหานคร**. **วารสารวิชาการพระจอมเกล้าพระนครเหนือ**. 8 (4): 44-49.
- เกรียงศักดิ์ เจริญวงศ์ศักดิ์. (2541). **มหาวิทยาลัยที่ทางแยก**. **จุดประกายวิสัยทัศน์อุดมศึกษาไทยในอนาคต**. พิมพ์ครั้งที่ 1. กรุงเทพฯ: บริษัท ชัคเซสมิเดีย จำกัด.
- ขวัญฤดี ขำสอนสัตย์. (2542). **การศึกษาพฤติกรรมความรับผิดชอบของนักศึกษามหาวิทยาลัยมหิดล**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คณะพาณิชยศาสตร์และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2550). **ก้าวแรกสู่พาณิชย์-บัญชีจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จุฑารัตน์ แพส. (2541). **สรุปคำบรรยายวิชา 2701 125 วิธีการศึกษาในมหาวิทยาลัย**. (เอกสารประกอบการสอน). หน้า 2-3. กรุงเทพฯ: ภาควิชาสารัตถศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ฉัตรชัย สมนิรัตน์. (2543). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรี หลักสูตรบริหารธุรกิจบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การศึกษาระดับปริญญาโท). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ฉันทนา ภาคบงกช; และคนอื่นๆ. (2543, พฤษภาคม). **วินัยในตนเอง: วิจัยเพื่อการเตรียมสู่การทำงานและสังคม**. **วารสารพฤติกรรมศาสตร์**. 6 (1): 11-19.
- ทัศนีย์ จิตต์ชื่นมีชัย. (2548). **องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อวินัยในตนเองด้านการเรียน ของนักศึกษาระดับปริญญาตรีคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง**. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นิธิพัฒน์ เมฆขจร. (2540). **การศึกษาการใช้เวลาของนักศึกษาที่เป็นนักกีฬามหาวิทยาลัยศรีปทุม กรุงเทพมหานคร**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (พลศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.

- ประพรทิพย์ คุณากรพิทักษ์. (2547). **ความสัมพันธ์ระหว่างเหตุผลเชิงจริยธรรมกับพฤติกรรมวินัยในตนเองของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).
ขอนแก่น: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. ถ่ายเอกสาร.
- มนตรี แยมกลีกร. (2542). **รายงานผลการวิจัยเรื่องรูปแบบของหอพักนักศึกษา สำหรับมหาวิทยาลัยในประเทศไทย**. กรุงเทพฯ: ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มัญชฎา พุทธสุวรรณ. (2550). **การเปรียบเทียบพฤติกรรมเชิงจริยธรรมของนักศึกษาที่อยู่หอพักในมหาวิทยาลัยมหิดลและหอพักนอกมหาวิทยาลัย**. สารนิพนธ์. กรุงเทพฯ: วิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล. ถ่ายเอกสาร.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2543ก). **เพื่อการพัฒนานิสัยนักศึกษา**. ภาควิชาอุดมศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- (2543ข). **การพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมนิสัยนักศึกษา**. กรุงเทพฯ: ทบวงมหาวิทยาลัย.
- วิพิธิจ. (2549). **จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ปีงบประมาณ 2549. (1 ตุลาคม 2548-กันยายน 2549)** กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สมบุญวัลย์ สัตยารักษ์วิทย์. (2552). **การพัฒนาตนเองสู่ความสำเร็จการ. ใช้ชีวิตในมหาวิทยาลัย**. สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม 2553, จาก <http://www.oknation.net/blog/nothank/2008/12/21/entry-2>
- สมบุญ ผุยดี. (2547). **การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการใช้เวลากับการพัฒนาตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัยมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร. 32 (220): 25-34.
- สถิตาพร คำสด. (2546). **การศึกษาพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองของนิสิตระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ**. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุภาพรรณ โคตรจรัส. (2552). **พัฒนาการบุคคล. แบบแผนของครอบครัวและการอบรมเลี้ยงดูสำคัญไฉน**. สืบค้นเมื่อ 11 ธันวาคม 2552, จาก <http://advisor.anamai.moph.go.th/224/22408.html>.
- สุน อมรวีวัฒน์. (2547, สิงหาคม). **การพัฒนาการเรียนการสอนในประเทศออสเตรเลีย. ศูนย์ประกันคุณภาพการศึกษา สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ**. 7 (1): 1-3.
- อรุณลักษณ์ ทูมมากรณ์. (2543). **โครงการการสอดแทรกคุณธรรมและจริยธรรมในการพัฒนาตนของนักศึกษาประจำหอพักสถาบันราชภัฏกำแพงเพชร. ในกระบวนการผูกพันมิตรวิชาชีพ ในการประชุมระดับชาติครั้งที่ 4 บัณฑิตอุดมคติไทย**. หน้า 88. กรุงเทพฯ: สำนักมาตรฐานอุดมศึกษา สำนักงานปลัดทบวงมหาวิทยาลัย
- อารี พันธุ์มณี. (ม.ป.ป.). **จิตวิทยาการเรียนการสอน**. กรุงเทพฯ: บริษัท ต้นอ่อน จำกัด.
- Maddox, Henry. (1963). *How to Study*. London: Cox & Wyman.